

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιοκτήτης: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, άρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συνδρομή χρονιάτικη: Για την Ελλάδα και την Κρήτη δρ. 10. Για το εξωτερικό φρ. χρ. 12.50.—Για τις επαρχίες δεχόμαστε και τρίμηνες συνδρομές (δρ την τρίμηνα).—Κανένας δὲ γράφεται συνδρομητής ἂν δὲν προπληρώσει τὴν συνδρομή του.

20 λεπτά τὸ φύλλο. — Τὰ περσομένα φύλλα πουλιούνται στὸ γραφεῖο μας διπλὴ τιμὴ.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὅλα τὰ κιόσκια, καὶ στὶς ἐπαρχίες σ' ὅλα τὰ πραχτορεῖα τῶν Ἑφημερίδων.

ΝΕΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

Ὡς στὰ 1908 τὸ ἔθνος στὴν Τουρκία ἔκανε πολιτικὴ ἀρνητικὴ ἢ συντηρητικὴ. Τὸ χτυποῦσαν; ὑπερασπίζονταν καὶ μονάχα πᾶσκιζε νὰ κρατήσῃ ὅ,τι εἶχε κληρονομήσῃ ἀπὸ τοὺς πατεράδες. Τὸν τελευταῖο καιρὸ μάλιστα (1903—1908), προπάντων στὴ Μακεδονία, ὑπερασπίστηκε μὲ τὸν καλλίτερο τρόπο, δηλαδὴ μὲ τὸ τουφέκι.

Καὶ ἔτσι ξοφλοῦσε τὸ μισὸ μόνον χρέος του πρὸς τὴ ζωὴ. Ἡ μιστὴ ζωὴ εἶναι ἡ αὐτοσυντηρησία, μένει ὁμοῦ καὶ ἡ ἄλλη μιστὴ, ἡ ἐπικράτηση, ἡ ἐπίθεσις, τὸ ἄπλωμα, τὸ μεγάλωμα, ἡ νίκη.

Τὸ ἔθνος, μπλεγμένο στὰ δεσμὰ τὰ ἀξεδιάλυτα ἑνὸς πολιτικοῦ συστήματος ἀποκρυσταλλωμένου ποῦ ὁ μηχανισμός του ὅσο κι ἂν εἶχε τριφτεῖ δούλευε πάντα μὲ τὸν ἴδιον τρόπο καὶ ἀπόκλειε κάθε παραστράτισμα, εἶχε παραλύσει καὶ δὲν κουνοῦσε πέρα ἀπὸ τὴν ἄμυνα, τὴ μίζερη.

Ἐπρεπε κάποιος νὰ σπάσῃ τὸ μηχανήμα γιὰ νὰ ξεσκλαδωθεῖ ὁ Ρωμιός, νὰ τινάξῃ τὴ νάρκη καὶ νὰ κουνηθεῖ πάλι. Καὶ ἦρθε ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1908, μὲ τοὺς Νεότουρκους.

Ἦτανε σὰ νὰ γίνηκε ἀποκάλυψις.

Ἀμέσως δούλεψε ἡ φαντασία τῶ Ρωμιῶν καὶ φώτισε τὸ δρόμο ποῦ ἔπρεπε νὰ πάρουν.

Ἡ λεγόμενη συνταγματικὴ φραγκοφέρουσα ἰσότης, ἐλευτεριά, δικαιοσύνη καὶ ἀδελφοποίησις,

τοὺς ἔδωσε ἂν ὄχι πραγματικὰ δικαιώματα καὶ κέρδη, τὸ συναίσθημα ὁμοῦ, πὼς εἶναι ἐλεύτεροι νὰ κουνηθοῦν καὶ νὰ κάμουν διαφορετικὰ ἀπὸ κεῖνα ποῦ ὡς τότε ἔκαναν, καὶ νὰ ἀπαιτήσουν δικαιώματα καὶ ὠφελήματα, καὶ νὰ ζήσουνε σὰν ἄνθρωποι, καὶ νὰ δημιουργήσουν ἕνα νέον πολιτισμό.

Καὶ τότε εἶπαν: «Θὰ κατακτήσουμε τὴν Τουρκιά!» Καὶ αὐτὸ ἐννοοῦσε πὼς ἡ Τουρκία ἔπρεπε νὰ μείνῃ, νὰ μὴ χαλαστεῖ, γιὰ νὰ τὴν κατακτήσουν, γιατί εἰρήνικη εἶναι πάντα ἡ Ἑλληνικὴ κατάχτησις.

Ὅχι πιά μόνον στὴ Μακεδονία, παρὰ σ' ὅλη τὴν Τουρκία, σὰ νὰρχισε νὰ βράζει μέσα στὸ ἔθνος ἡ ζύμη ἑνὸς ἀγῶνα. Καὶ βγήκαν οἱ Ἑλληνες βουλευτὲς καὶ βγήκαν οἱ πολιτικοὶ σύλλογοι καὶ ὁργανώθηκαν, καὶ δόθηκε στοὺς Ρωμιούς ὁ πολιτικὸς δρόμος ποῦ ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσουν. Γιὰ νὰ πάρουν τὰ δικαιώματα ποῦ τάζει τὸ σύνταγμα ἔπρεπε πρῶτα νὰ ὑποταχτοῦν θεληματικὰ στὰ χρέη ποῦ διατάζει τὸ ἴδιο τὸ σύνταγμα. Καὶ γι' αὐτὸ ὑποτάχτηκαν οἱ Ρωμιοὶ στὴ στρατολογία. Συνάμα ὁμοῦ πολέμησαν γιὰ τὸ ἐκπαιδευτικὸ ζήτημα, ὅχι πὼς δὲν εἶχαν ἀπὸ τὸ Μωάμεθ τὸ Β' τὸ πατροπαράδοτο δικαίωμα νὰ ἀνατρέφουν τὰ παιδιὰ τοὺς ὅπως αὐτοὶ ἤθελαν, παρὰ γιατί ἦταν ἀνάγκη τὰ σκολειὰ τοὺς νὰ ἐξισωθοῦν μὲ τὰ κυβερνητικὰ σκολειὰ ὅσο γιὰ τὸ κύρος τῶν διπλωμάτων, γιὰ νὰ μπορέσουν οἱ Ρωμιοὶ νὰ μπαίνουν στὶς ἀνώτερες στρατιωτικὲς, πολιτικὲς καὶ πανεπιστημιακὲς σχολές, καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἀπὸ λίγο λίγο καὶ στὴ διοίκηση καὶ στὴν κυβέρνησις τοῦ τόπου ποῦ κατοικοῦνε.

Οἱ Ρωμιοὶ θέλουν τώρα μὲ τὸ σπαθὶ τοὺς νὰ ἐπικρατήσουν καὶ ὄχι πιά μὲ παρακάλια, μὲ ταπεινώσεις καὶ μὲ χάρες. Τὸ Φαναριώτικο σύστημα δὲν εἶναι ἄξιο γιὰ λαὸ ἐλεύτερο. Καὶ ὁ Ρωμιός, καὶ στὴν Τουρκία καὶ ὅπου ἄλλου, ἀρχίζει νὰ θέλῃ νὰ ξαναγίνει λαὸς ἐλεύτερος.

Ὁ ἀγῶνας ὁ τοπικὸς καὶ χρονικὸς περιορισμένος — ὁ μακεδονικὸς τοῦ 1903—1908 — τώρα γενικεύτηκε, καὶ ὁ Ρωμιός σ' ὅλη τὴν Τουρκία τὴν ὥρα τούτῃ ἀγωνίζεται καὶ πολεμάει καὶ πέφτει καὶ ξανασηκώνεται καὶ παλεύει καὶ κουράζεται καὶ ξανασαίνει λίγο καὶ πάλι πιάνεται καὶ κοπιάζει καὶ ἀγωνίζεται. Μὰ δὲν τοῦ εἶναι κόπος αὐτός, δὲν τοῦ φέρνῃ βάρος ὁ ἀγῶνας, βάρος καὶ κόπος εἶναι ὅταν χωρὶς νὰ ἀγωνίζεται κανένας τὸν πλακόνουν ἀναπάντεχες οἱ δυστυχίες. Ὁ ἀγῶνας ἀκονίζει κάθε ἰδιότητα καὶ κάνει τὸν ἄνθρωπο καλλίτερο, δυνατότερο, θεληματικότερο, ἐλεύτερο, πῶς ἔτοιμο γιὰ ν' ἀντικρύσει τὴν πολύτροπη ζωὴ καὶ νὰ πάρῃ μέρος στὸ πανηγύρι τῆς τῆς ἀγρίας.

Ἡ μίζερη ἄμυνα ἔστω καὶ μὲ τὸ τουφέκι στὸ